

har man i Virkeligheden ganske Ret heri, og det forekommer mig heller ikke, at Kommissionens Medlemmer have modbevist det, at man den Gang gik ud fra, at der saa at sige ingen Udgifter skulde være ud over, hvad Indtægterne selv kunde bære.

Jeg synes ogsaa, at det er noget haardt at forudsætte, at Reservefonden skal naa en Størrelse af 1 Million Kr., inden der kan gives Digeskatyterne nogen Nedsættelse i deres Digeskat. Jeg forstaaer ikke, hvorfor Reservefonden skal være saa høj. Der kan jo dertil siges, at det er nødvendigt, for hvis der kommer en ekstraordinær Stormflod igen og ødelægger Digerne, er det jo rart at have saa mange Penge, men jeg er dog tilbøjelig til at antage, at skulde det vise sig, at der kom en saadan Stormflod, at den ødelagde Digerne, vilde det være nok saa rimeligt, at man gik den Vej, man dog delvis har gjort tidligere, at paalægge Staten en vis Kvotadel af de dermed forbundne Omkostninger, og man burde jo selvfølgelig saa gaa til at paalægge Staten en adskilligt større Del af Omkostningerne, end man gjorde i 1873. — Det kan jo kun være til Glæde for Digeskatyterne, at to af Digebestyrelsens Medlemmer nu fremtidig skulle vælges af Digeskatyterne. Hidtil har det været saaledes, at man sagde til disse Folk: Vi lave jer et Dige, og vi sætte en Ingeniør som Statens kontrollerende, og denne Mand bestemmer, hvordan det skal være, hvad Reparationer der skal gøres, og i det hele, hvordan det skal være. Det, I for jeres Vedkommende kunne faa Lov til, er at betale Omkostningerne, og saa have I for Resten ikke noget som helst at sige over den Ting. Nu er man dog gaaet en lille Smule mere demokratisk frem, idet to af Digebestyrelsens Medlemmer vælges af Digeskatyterne. Selvfølgelig kan jeg ikke andet end sige, at i det hele er Lovforslaget, skønt jeg nu her har anvendt en maaske noget skarp Kritik over for det, et betydeligt Fremskridt. Men paa den anden Side har man ventet sig noget ganske andet blandt Digeskatyterne paa Lolland, og det er ikke saa underligt, at de have ventet sig noget andet, thi de ere som sagt i Aarenes Løb blevne belastede med meget tunge Byrder, som have ramt dem ganske overordentligt haardt. Derfor satte de deres Lid til den Kommission, der blev nedsat. Det er nu, som jeg før sagde, en Gang det, man altid sætter sin Lid til her i Danmark, naar det kniber for en, naar der er en Sag, man ikke kan klare, saa haaber man, at naar den kan komme

i en Kommission, skal Kommissionen nok klare den. Altsaa, Digeskatyterne satte deres Lid til, at Kommissionen skulde have hjulpet dem ud af deres Vanskeligheder. Det er imidlertid ikke min Tro, at dette Lovforslag i den foreliggende Skikkelse vil vække synderlig Glæde eller synderlig Tilfredshed, men jeg haaber meget paa, at den højtærede Finansminister, som jo fra gammel Tid har stor Kærlighed til Lolland, og føler sig knyttet med mange Baand til Lolland, vil være villig til en Forhandling og villig til en Forbedring af Lovforslaget paa adskillige Punkter.

Reventlow: Det ærede Medlem, der nu satte sig, har givet en historisk Fremstilling af, hvordan Forholdene have udviklet sig med Hensyn til Digerne paa Lolland. Han har oprullet et historisk — skal jeg kalde det: Slagmaleri, som giver et ganske godt Billede af Forholdene. Jeg skal derfor ikke gaa tilbage i Fortiden og mener heller ikke, at det kan nytte stort. Vi sidde jo nu i det. Hvordan vi ere komne ind i det, forekommer det mig, det ikke kan nytte at spekulere over. Hvad det kommer an paa er, hvordan man kommer ud deraf igen. Jeg er tilbøjelig til at sige ligesom den Mand, der var puttet i Hullet, og som, da man spurgte ham: Hvordan har Du dog baaret Dig ad med at komme derind? svarede: Lad os ikke tale derom, lad os blot tale om, hvordan jeg skal bære mig ad med at komme ud igen. Saadan er det ogsaa her. Efter min Mening er der tre Veje, man kan gaa for at komme til en fornuftig Ordning af Forholdene. Den ene Vej er den, at Staten overtager Digerne Vedligeholdelse og alle de dermed forbundne Udgifter, den anden, at Staten overtager Digerne Vedligeholdelse og til Udredelse af de dertil medgaaende Beløb udskriver en fast aarlig Afgift blandt Digelagets Interessenter, og den tredie Vej er den, at Digelaget selv vedligeholder Digerne, og at der ydes det en passende Støtte af Staten. Det er denne sidste Udvej, der er foreslaaet, og jeg kan ikke nægte, at jeg finder, at denne Fremgangsmaade, som Kommissionen ogsaa har foreslaaet, er den eneste rette. Jeg kan jo nok være enig med det ærede Medlem, der sidst talte, med Hensyn til en Del af de Betæneligheder, han havde, men jeg kan dog ikke slutte mig til ham i den temmelig stærke Kritik, han fremsatte med Hensyn til Kommissionens Sættelse.